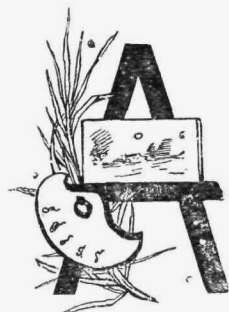

ΡΟ·Ι·ΛΟΣ - ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ

ΑΝΤΙ να προσηλατίζονται εκ του έξωτερου οι ξενητεμένοι Έλληνες καλλιτέχναι, φεύγουν και οι εκ της ημεδαπής. Ένα πρωί έγινον εις τους μικρούς καλλιτεχνικούς κύκλους μας ότι ο ζωγράφος Γ. Ροϊλός εφυγεν εξ Αθηνών αιφνιδίως, μεταβαίνων εις Ιταλίαν. Και εφυγε διά να μη επιστρέψη πλέον. Έξέπληξεν η αναχώρησις του, διότι δεν ανεμένετο. Και παρητήθη της θέσεως του καθηγητού του Πολυτεχνείου. Ήν τόσῳ έπαξίως κατείχεν, η παραιτήσις δ' αὐτη προσεπικύρωσε τὸ ἄγγελμα ότι η αναχώρησις δεν ήτο προσωρινή. Και απεδόθη αὐτη εις λόγους υγιείας, τίς οίδεν όμως αν μη νόσος ψυχική - η απογοήτευσις - δεν ώδήγησε τον ζωγράφον της Μάχης των Δελφίων και των Φαρσάλων τόσῳ πολὺ μακράν...

Η αναχώρησις του Ροϊλού ανακίνησε τὸ ζήτημα της αντικαταστάσεως του εν τῇ θέσει του καθηγητού της καλλ. σχολῆς του Πολυτεχνείου. Οἱ διάφοροι ενδιαφερόμενοι απέχοντες μίλλια ἀπὸ τῆν κορυφὴν της τέχνης έθεσαν εις ενεργειαν διάφορα μέσα - η πολιτική βλέπετε παντοῦ χώνει τὴν έρασιμὴν μύτην της ὡς πολυμητις ποῦ εἶνε - και δὲτόχως ὡς ἐπιοτάθησαν αγαθοὶ ἄλλως ἄνθρωποι ἄλλ' ἀκατάλληλοι διὰ θέσιν, ἀπαιτοῦσαν ὅχι κοινὰ καλλιτεχνικά προσόντα, ἀφοῦ πρόκειται νὰ χειραγωγηθῶν τόσο νεαροὶ τεχνίται, καλλιτέχναι της αἰρίας. Εὐτυχῶς της προϊσταμένης ἀρχῆς του Πολυτεχνείου τὰ ἡνία κρατεῖ ἀνὴρ κατ' ἐξοχὴν φιλότεχνος, ὁ κ. Μαυρομυχίδης, ὅστις ἀντέταξε σάφονα ἀρνησιν ὅπως μὴ θεωρηθῇ η Καλλιτεχνική σχολὴ πολιτικὸν ἢ προσωπικὸν τιμῆριον και ἡ θέσις ἀναμένει ἀκομὴ τὸν ἐκλεκτὸν της. Ἀλλὰ δὲν βλέπομεν διατὶ παραικύνθη ἐπὶ τοσοῦτον τὸ ζήτημα, ἀφοῦ ὁ ἐκλεκτὸς αὐτὸς ζῇ ἐν μέσῳ ἡμῶν και εἶνε ἐνδεδειγμένος. Ὁ κ. Ἰακωβίδης, ὁ δεινὸς τοῦ σχεδίου χειριστὴς ὡς διευθυντῆς της φωτοζωοῦσης Πινακοθήκης δὲν παρέχει τὰς ὑπηρεσίας, ἄς, διδάσκων, ἡδύνατο πολυτίμως νὰ προσφέρῃ. Διατηρῶν και τὴν θέσιν του διευθυντοῦ της Πινακοθήκης, θέσιν παθητικὴν, ἡδύνατο ἐπὶ ἐπιμυσθίῳ νὰ παρακληθῇ ἀναλαμβάνων και τὴν διευθύνσιν της Καλλιτεχνικῆς σχολῆς, νὰ διδάσκῃ ὡς καθηγητῆς, κενωθεῖσης ἡδη θέσεως.

Τοιαύτη πρότασις γενομένη εκ μέρους του κ. Ὑπουργοῦ τῶν Εσωτερικῶν πρὸς τὸν κ. Ἰακωβίδην, προθύμως θὰ ἐγένετο παρ' αὐτοῦ ἀποδεκτή, διότι εἴμεθα βέβαιοι ότι ὁ κ. Ἰακωβίδης δὲν εἶναι μόνον ἐπιφανὴς καλλιτέχνης, ἀλλὰ και φιλόπατρις και φιλότιμος ἀνὴρ.

Ι. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΣ

Εἰς τὸ ἀγαπημένον του νησί, εἰς τὸ ὅποιον ἀπὸ ἐτῶν παρεθέρριξε, ἐντὸς της θαλάσσης ἦν τοσάκις ὕμνησε, ἀπὸ συγκατῆς της καρδίας ἡτις καθ' ὅλον του τὸν βίον τὸν ἤγε και τὸν

ἔφερεν ἀπὸ αἰσθήματος, εἰς αἰσθημα, ἀφῆκε τὸν τελευταῖον στεναγμὸν ὁ Ἰωάννης Καμπούρογλος. Ἦτο ὁ δημοφιλέστερος δημοσιογράφος, ὁ τρυφερότερος ποιητῆς, ὁ θαυμασιώτερος μεταφραστής.

Τολμηρὸς, πρωτότυπος, χαριτωμένος, ἐνθουσιώδης ὁ Ἰωάννης Καμπούρογλος, συνεδέθη ἀορηκτῶς μετὰ τὰ νεοελληνικά γράμματα. Ἐπὶ 33 ἔτη μετὰ τὴν γραφίδα, τὴν ἐρωμένην του, ἐκαλλιεργῆσε και αὐτὸς τὸν ἀγρὸν της φιλολογίας και νῦν τέχνησε νὰ δημιουργήσῃ ἀνθὴ καλλιμορφα και μακροβία. Φύσει εὐπαθὴς και τολμηρὸς δὲν ἀφῆκε τίποτε εἰς τὸ ὅποιον νὰ μὴ ἀνεμίσχῃ. Ἡ δημοσιογραφία, τὸ θέατρον, οἱ σύλλογοι, η πολιτική, η ποίησις τὸν εὗρον ἐργάτην σθεναρὸν, ἀκαταπόνητον. Τὸ πνεῦμα τοῦ Καμπούρογλου πανταχοῦ διαχύνετο Ἀττικώτατον. Ἀπεφθεγματικὸς, ἐπιγραμματικὸς, ἀμειλικτος, ἐχαρκτηριζε πρόσωπα και πράγματα ἀπαραιμύλλως. Ἐσχάτως η λαμπρὰ της διανοίας του ὑψίστατο αὐξομειώσεις περιέργους. Ἀπογοστευμένος ἐξ ὅλων, ἐπεζητήσε βίον ἡρεμὸν, σχεδὸν μοναχικόν. Ἡ ποίησις εἶχε γινῆ πλέον δι' αὐτὸν ψύχωσης. Καὶ ἔξη διὰ τὰ παιδιὰ του, τὰ φυσικά και τὰ πνευματικά. Παρὰ τὴν «Κοιμωμένην» και τὸ «Λεοντάρι», τὰς ὡραίας τοποθεσίας τοῦ Π.ρου ἄς λυρικώτατα ἔψαλλε, διήγεν ἡμέρας λυσιμερίμωνος. Τίποτε ἐγκόσμιον δὲν τὸν εἴλκυε. Ἐνθυμούμαι ποσάκις μαζῇ, ἀπομακρυνόμενοι εἰς τὴν παραλίαν, δὲν διήλθομεν στίγμῳς ἐξόχως ποιητικῆς. Πόσα, ὦ πόσα δὲν μοῦ ἔλεγε, και τί δὲν μοῦ ἀνεγίνωσκεν! Ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του, τὸ ὅποιον ἡτο γεμάτον ἀπὸ αὐτοσχεδίου, μετὰ μολύβι και ἀτάκτως γεγραμμένους στίχους, πόσα δὲν ἤλπιε τεμάχια και κλαίῳ ἐκ συγκινήσεως μοῦ τὰ ἀπηγγέλλε, ἰστάμενος ἀνὰ πᾶν βῆμα. Ἐνόμιζα ότι η ψυχὴ του ἀνήρχετο ὅλη εἰς τὰ χεῖλη, συνεκεντροῦτο εἰς τοὺς στίχους ἐκεῖνους, οἵτινες ἂν δὲν εἶχον τίποτε ἀπὸ τὴν ψυχρὰν νεωτέραν τέχνην, εἶχον ὅμως κατὰ τὴν ἀνεκτίμωτον: τὸ αἰσθημα. Θὰ εὖρεθῶν μερικὸι μαζιανοὶ - οἱ γελοῖοι αὐτοὶ οὗς ὁ Καμπούρογλος ἀνῆλεως ἐμαστιγῶσεν - οἱ ὅποιοι θ' ἀρνηθῶν τὴν πραγματικὴν ἀξίαν τοῦ Καμπούρογλου, ἀξίαν ἥτις ἐπὶ μακράν σειρὰν ἐτῶν θὰ ἐπιζήσῃ τοῦ φθαρτοῦ σκηνώματος. Ἀλλ' ἄς μὴ ληθμονώμεν ὅτι εἰς τὸν τραγέλαφον της νεοελληνικῆς φιλολογικῆς κινήσεως ὁ Καμπούρογλος εἰργάσθη εὐδυνειδίχως και δὴ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν εἰς τὰ δάκτυλα ἐμετροῦντο οἱ ἀρίστες τῶν γραμμάτων: εἰργάσθη μετ' ἐνθουσιασμὸν και μετ' ἐπιτυχίαν ζηλόφθονον. Καὶ τώρα ὅτε ἐνεκρώθησαν αἱ νευρικαὶ χεῖρες αἱ ὅποια ἐπλήρωσαν χιλιάδας χειρογράφων θὰ ὡμολογήσουν ὅλοι ότι κατὰ τὴν προσφιλῆς ἔλειψε ἀπὸ τὸν νεοελληνικὸν Παρνασσόν, ὁ ὅστις ἐρημοῦται ἀπὸ τοὺς ἐπιλέκτους, και πληροῦται ἀπὸ συρφετὸν λογιкуεομένων.

ΔΑΦΝΙΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Εἰς τὴν «Μικρὰν Ἐφημερίδα» τοῦ Μονάρχου ὑπὸ τὸν τίτλον «Καλλιτεχνία» ἀναγινώσκουμεν τὰ ἑξῆς: «Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς πληθώρας ἐκθέσεων, ὅτε ἐτοιμάζονται ὅλοι διὰ τὰς προσεχεῖς μεγάλας ἐκ-